

Szeretem a vadkörtefákat

- Beszélgetés Böröczki Mihály költővel

Elhangzott a Böröczky Fórumon, Böröczky találkozó 2012, Pápa

A beszélgetést készítette Szöllősy Szabolcs

Misi, mikor érezted először, hogy igazi költő szeretnél lenni ?

Sosem. Ám imádok-szeretek babrálni-játszani a magyar nyelvvel. Óriási öröm számomra, hogy ideszülettem, hogy itt élhetek – és ez a gazdag-furcsa édes anyanyelv a közelébe engedett. Egyik barátom mondta egyszer: költőnek lenni nem mesterség, nem szakma, nem hivatás – hanem...életforma.

És úgy élem az életet, az örömet a bússágot, a fájdalmat, a szerelmet – mint légyzümmögést a nyári melegben. Semmi rendkívüli, semmi magasztosság, csak a hétköznapi, kiérdemelt méltóság.

Hogyan hatott rád a falusi élet, amely 14 éves korodig körülvett Vaszaron, Pápa mellett?

Még ma is habzsolom minden percét – semmi gond, csak valami iskolaféle, tanulás nélkül is élenjáró diák, patyolatfehér telek és végtelenül gazdag nyarak. És a zsíros kenyér megunhatatlan boldogsága. Példa rá a „Falufények” verseskötetem – a szülőfalumnak ajánlottam – írásaiban lélegző örök öröm.

Szegeden jártál középiskolába, ahonnan két nagy pályatársad, Juhász Gyula és József Attila is szárnyra kapott költői pályafutásához. Rád hogy hatott a hely szelleme ?

Nagyon jó magyar tanárom volt. Csak beszélt, beszélt, beszélt, megállíthatatlanul. Ott tanultam meg – később az egyetemen is nagy hasznát vettem – a lényegi jegyzetelést. Nem akartam semmi elhangzotat veszendőbe menni. Ittam minden szót, mint a kerty vizet a megállíthatatlan vándor. Vele látogattuk meg Juhász Gyula sírját. Borzongató volt. Akkor ő állt hozzám legközelebb. Ma József Attila, Pilinszky (akivel életében a Szombathely melletti Velemben többször találkoztam) és Nagy László.

Szegeden tanultam meg a versírás semmihez sem hasonlítható belső borzongását – édesanyámnak Szegedről sok-sok verses levelet küldtem – akkor már elköltöztünk Vaszarról – Pápára. Keserű időszak volt a messzire szakított első pár hónap – egyedül a többi hozzám hasonlóval, sírás-honvágy, szeretethiány borzolt keménnyé bennünket. Akkor megfogadtam – a kis „falusi vándorlegény” – hogy nagyon jó tanuló leszek. Tettem is érte. Volt olyan tanév, tanév, amikor minden jegyem – felelet, röpdolgozat, dolgozat, év végi osztályzat, csak jeles (5) volt.

Sokat kaptam és sokat hagytam ott magamból. Szegedre hálával és „tisza szívvel” emlékezem.

Hogy tudtad összeegyeztetni főfoglalkozásodat, a közlekedési mérnökséget a költői hivatással ?

Erre egy rövid tömondatokba szorított írással felelhetek:

Önéletírás

1946. Vaszar. Gyönyörű gyerekkor. Iskola. **Szeged.** Felhőtlen fiatalság. Érettségi. **Budapest.** Műszaki Egyetem. Kemény kitartás. Diploma. **Pápa.** Dac és hit. Neki az Ismeretlennek.

Vasút. Versek. Vonatok. Pályagörbület. Végállomás. Szombathely.

Napilapok. Hetilapok. Folyóiratok. Önálló kötetek.

Fénytörések. Vadkörtefák. Vesszőfutás. Jégvirágok. Falufények. Szélevilág. Antológiák.

Ünnepek. Hétköznapok. Két gyerek. Befejezés. Kezds. Új élet. Szerelem. Öröm. Harmónia.

Jegenyék. Stációk. Végtelen út.

Vagyok. Tűnődöm. Létezem. Élek. Írok.

Anyám templomba jár.

Szeretem a vadkörtefákat.

Ebben talán benne van az is, amit évekkorábban – egy velem készített beszélgetés során – fogalmaztam meg.

„Hál’Istennek vannak még emberek, akik miatt érdemes másnap reggel újra felkelni.”